

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/144/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7120207882
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7120207882.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Gizely Majerčák a JUDr. Zuzany Stolárovej, v spore žalobcu HFS LIFTING SK, s. r. o. Košice, Rampová 3417/6, IČO: 47 449 454, zast. JUDr. Igorom Vargom, advokátom, Advokátska kancelária Trebišov, Hviezdoslavova 1234/4 a žalovaného Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova 2, IČO: 00 151 866, o vydanie motorového vozidla, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 23C/18/2020 - z20.5.2021 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalovaný je povinný vydať žalobcovi motorové vozidlo značky AUDI Avant 40Tdi, WIN: WAUZZZF28KN126801, šedá metalíza, ŠPZ: C. v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a II. žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2.1. V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému vydania motorového vozidla značky Audi A6 Avant 40TDi, WIN: WAUZZZF28KN126801, že žalobu skutkovo a právne odôvodnil tým, že Prezídium policajného zboru, úrad medzinárodnej spolupráce, Národná ústredňa Sirene so žiadosťou z 22.6.2020 prijala informáciu o stotožnení záznamu v Shengenskom informačnom záznamom systéme so záznamom v IS EVO, ktoré sa týkajú predmetného vozidla, že záznam za účelom pátrania bol do SIS vložený Talianskom 25.05.2020 a na základe uvedeného dožiadania bolo Okresným riaditeľstvom policajného zboru v Košiciach 17.06.2020 o 16:00 hod. zaistené predmetné motorové vozidlo a to osobe Y. W., ktorý je konateľom žalobcu. Žalobca má za to, že žalovaný neoprávnene, to znamená bez právneho dôvodu zadržuje vec vlastníkovi veci a súčasne ju odmieta vydať v zmysle § 21 ods.9 z. č. 171/1993 Z.z. zákona o policajnom zbore.

2.2. Žalovaný vo svojom vyjadrení žiadal žalobu v plnom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.

2.3. Súd uviedol, aké dokazovanie vykonal a čo z neho zistil a vo veci rozhodol podľa § 126 ods.1 OZ, lebo mal existenciu vlastníckeho práva žalobcu za nepochybne preukázanú.

2.4. Pri právnom posúdení titulu nadobudnutia vlastníckeho práva súd vychádzal z § 261 ods.1, § 409 ods.1,2, § 411, § 443 ods.1, § 446 Obchodného zákonníka, pričom v predmetnej veci je nesporné a súd mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že žalobca nadobudol predmetné motorové vozidlo v Nemecku 10.03.2020 kúpou od obchodnej spoločnosti Helle Auto INH Bruno Rassmusen, so sídlom Gottlien-Daimler, Str. 32, za kúpnu cenu 31 924,36 eur. Je teda zrejmé, že kúpna zmluva predstavuje obchodný záväzkový vzťah medzi podnikateľmi týkajúci sa ich podnikateľskej činnosti, preto sa na právne posúdenie tohto vzťahuje slovenský Obchodný zákonník (§ 261 ods. 1) a teda ustanovenia

upravujúce kúpnu zmluvu (§ 409 a nasl. Obch.Z). Ustanovenie § 446 Obch.Z poskytuje ochranu dobromyseľnému kupujúcemu a pripúšťa, aby takýto kupujúci nadobudol vlastníctvo k tovaru aj v tom prípade, keď predávajúci nie je vlastníkom. Ide o výnimku zo všeobecne platnej právnej zásady „nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet“, t.j. nikto nemôže na druhého previesť viac práva ako má sám, resp. zo zásady „nemo dat quod non habet“, t.j. nikto nedáva, čo nemá. Dobromyseľnosť kupujúceho musí byť daná v okamihu, keď mal nadobudnúť vlastnícke právo. Z formulácie § 446 ObchZ vyplýva, že dobromyseľnosť sa u kupujúceho predpokladá, opak treba dokázať.

2.5.Súd uzavrel, že žalobca kúpil motorové vozidlo pred jeho zaistením, pričom súd ani orgány činné v trestnom konaní nezistili žiadne skutočnosti, ktoré by sponchybňovali dobromyseľnosť žalobcu v čase kúpy, čo podporilo aj závery orgánov činných v trestnom konaní, podľa ktorých neboli zistené žiadne skutočnosti nasvedčujúce tomu, že by zo strany nemeckej spoločnosti - predávajúceho došlo vo vzťahu k žalobcovi pri nadobúdaní vozidla k nejakému protiprávnemu konaniu. O dobromyseľnosti žalobcu svedčia aj jeho ďalšie kroky pri privezení vozidla na územie Slovenskej republiky, ako to nesporne vyplynulo z vykonaného dokazovania, keď ihneď pri dovoze vykonal základný technický opis jednotlivo dovezeného vozidla pre vystavenie osvedčenia o evidencii, bola vykonaná kontrola originality vozidla a vystavený odborný posudok 03.04.2020, kde je vyznačené, že WIN, VIRITE, WIN v poriadku. Na podklade týchto dokladov bola Dopravným inšpektorátom Košice pridelená motorovému vozidlo EČV: C.-XXXMV. Zhrnúc uvedené súd konštatoval, že žalobca nadobudol vozidlo dobromyseľne a 10.03.2020 sa stal jeho vlastníkom.

2.6.Súd ďalej skúmal, tvrdenie žalovaného, že motorové vozidlo zadržava oprávnene v súlade s postupom upraveným zákonom č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore. Pri tomto posudzovaní vychádzal z § 21 ods.1,2,3,4,6 citovaného zákona a z potvrdenia Okresného riaditeľstva policajného zboru v Košiciach o zaistení veci zo 17.06.2020 zistil, že vozidlo bolo zaistené podľa § 21 ods. 1 zákona o policajnom zbore, konkrétne z dôvodu, že vzniklo podozrenie, že motorové vozidlo súvisí so spáchaním trestného činu alebo priestupku a jeho zaistenie je potrebné na zistenie skutkového stavu veci alebo na rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo na rozhodnutie orgánu v konaní o priestupku. Policajný orgán v súlade s citovaným uznesením vydal žalobcovi ako osobe, ktorej bola vec zaistená potvrdenie o zaistení veci (č.l. 6 spisu). V danom prípade je nesporné, že zaistená vec nebola odovzdaná príslušnému orgánu činnému v trestnom konaní alebo orgánu príslušnému na prejednanie priestupku, pretože vykonanými úkonmi nebolo zistené, že vec súvisí s trestným činom alebo priestupkom. Z uvedeného bolo súdu zrejmé, že dôvod ďalej trvajúceho zaistenia vozidla spočíval v tom, že išlo o vec, po ktorej pátra polícia iného štátu, v danom prípade polícia Talianska a ďalší postup vyplýval z § 21 ods. 2 veta druhá zákona o policajnom zbore, podľa ktorého mal policajt zaistené vozidlo odovzdať polícii v Taliansku. V danom prípade vyplynulo a žalovaný ani nespochybňoval, že polícia v Taliansku bola slovenskou políciou niekoľkokrát vyrozumená o zaistení motorového vozidla a do dnešného dňa nekonala. Za takejto situácie mali policajné orgány v zmysle § 21 ods.2 veta tretia zákona o policajnom zbore ďalej postupovať podľa ods. 3 až 12 tohto zákona, konkrétne vozidlo vrátiť osobe, ktorej bolo zaistené, t.j. žalobcovi. (§ 21 ods. 3 citovaného zákona), keďže právo na motorové vozidlo si uplatnil iba žalobca, ktorý predloženou kúpnu zmluvou preukázal, že je vlastníkom motorového vozidla.

2.7.Zhrnúc vyššie uvedené súd konštatoval, že žalovaný neoprávnene zadržava motorové vozidlo, ktorého nepochybným vlastníkom je žalobca, ktorý nemôže vykonávať svoje vlastnícke oprávnenie vrátane práva užívať predmet svojho vlastníctva.

2.8.O trovách konania rozhodol súd podľa § 262 ods.1, § 255 ods.1 CSP a žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

3.1.Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný (č. l. 345 - 347) a to s poukazom na odvolacie dôvody vymedzené v § 365 ods.1 písm. d) a h) CSP, na báze nasledovnej skutkovej a právnej argumentácie.

3.2.Žalovaný nespochybňuje skutočnosť, že žalobca predmetné vozidlo zakúpil a zaplatil za neho, avšak predmetné vozidlo bolo zaistené z toho dôvodu, že je vložené v Taliansku do medzinárodnej policajnej evidencie s názvom Centrálna lustračná konzola Talianskou pobočnou SIRENE, preto zastáva preto názor, že rozhodnutie súdu v súvislosti s l. výrokom rozhodnutia, voči ktorému smeruje toto odvolanie, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3.3.V zmysle § 69 ods.6 z. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov národná ústredňa SIRENE predstavuje osobitný útvar zabezpečujúci výmenu doplňujúcich informácií a osobných údajov k záznamom spracúvaným v Schengenskom informačnom systéme (ďalej len „SIS“). Každá krajina, ktorá používa SIS, má zriadený úrad SIRENE pre potreby poskytovania doplňujúcich informácií k záznamom v SIS policajtom vo výkone, ako aj ďalším oprávneným subjektom (súdy, prokuratúry). Ďalej

žalovaný citoval z hlavy III kapitoly 1 Článku 39, hlavy IV kapitoly 1 Článku 92 ods. 1, hlavy IV kapitoly 2 Článku 93, hlavy IV kapitoly 2 Článku 100,110,111 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 o postupnom zrušení kontrol na spoločných hraniciach, podpísaný v Schengene 19. júna 1990 v platnom znení.

3.4.Žalovaný konštatoval, že z lustrácie Centrálnej lustračnej konzoly, kde je doposiaľ vložné pátranie prostredníctvom útvaru SIRENE v Taliansku po osobnom motorovom vozidle značky Audi A6, VIN: WAUZZZF28KN126801, pričom ako opatrenie, ktoré majú príslušníci Policajného zboru vykonať je uvedené zaistenie vozidla, čoho vyplýva skutočnosť, že uvedené motorové vozidlo je stále vložené v Schengenskom pátracom systéme, pričom sa žalovaný domnieva, že nie je možné nahradiť opravný prostriedok upravený Dohovorom, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14.júna 1985 o postupnom zrušení kontrol na spoločných hraniciach, podpísaný v Schengene 19. júna 1990 v platnom znení žalobou na vydanie veci.

3.5.Na základe uvedených skutkových a právnych dôvodov, má žalovaný za to, že predmetné vozidlo je zaistené síce podľa z. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, ale v zmysle Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 o postupnom zrušení kontrol na spoločných hraniciach, podpísaný v Schengene 19. júna 1990 v platnom znení. Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, zv. 2/19 a preto navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok Okresného súdu Košice 1, sp. zn. 23C/18/2020 z 31.07.2020 vo výroku I. a II. zrušil.

4.1.Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného (č. I. 355) navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny.

4.2.Poukázal na to, že žalovaný namieta, že nie je subjektom neoprávneného zadržovania veci, nakoľko na zaistenie motorového vozidla boli zákonné dôvody, nie je subjektom neoprávneného zásahu do práv žalobcu podľa §126 ods.1 OZ, nie je ani oprávneným subjektom v súdnom konaní na vydanie veci. S takýmto tvrdením sa žalobca nestotožňuje. Nespochybňuje vlastníctvo k motorovému vozidlu, teda že vlastníkom je žalobca, avšak predmetné vozidlo bolo zaistené z dôvodu, že je vložené v Taliansku do Medzinárodnej policajnej evidencie (Centrálna lustračná konzola). Samotný žalovaný tvrdí, že je potrebné rešpektovať slovenský zákon, má na mysli policajný zákon č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore a Schengenská dohoda nemôže ísť nad rámec slovenského zákona.

4.3.Stotožnil sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktoré je správne a zákonné zotrváva na stanovisku, ktoré poskytol súdu v písomnej forme a rovnako aj ústne do zápisnice.

4.4.Má za to, že súd vo veci úplne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

5.1.K vyjadreniu žalobcu, žalovaný uviedol (č. I. 374), že trvá na skutočnostiach uvedených v odvolaní a zopakoval, že dôvody zaistenia predmetného vozidla trvajú za aplikovania ustanovenia oprávnenia Policajného zboru uvedeného v § 21 ods. 9 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore. Z dôvodu, že vznikli pochybnosti o vlastníkovi predmetného vozidla, žalovaný nevidí žiadny dôvod na to, aby bolo toto vozidlo vrátené spoločnosti HSF LIFTING SK, s.r.o., Rampova 3417/6, 040 01 Košice, pretože na toto vozidlo si uplatnil vlastnícky nárok aj iný subjekt, čo vyplýva z lustrácie Centrálnej lustračnej konzoly, kde je doposiaľ vložné pátranie prostredníctvom útvaru SIRENE v Taliansku po osobnom motorovom vozidle značky Audi A6, VIN: WAUZZZF28KN126801, pričom ako opatrenie ktoré majú príslušníci Policajného zboru vykonať je zaistenie vozidla.

5.2.Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný trvá na tvrdeniach uvedených v odvolaní sa voči rozsudku 23C/18/2020 vydaného Okresným súdom Košice 1 dňa 20.05.2021 a má za to, že predmetné vozidlo nie je možné vydať spoločnosti HSF LIFTING SK, s.r.o., Rampova 3417/6, 040 01 Košice a zaistenie tohto vozidla je naďalej zákonné a potrebné.

6.1.Žalobca v písomnom stanovisku (č. I. 380) opakovane poukázal na § 21 ods.1,9 zák. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore a konštatoval, že je jasné, že nijaká iná osoba si vlastnícke právo k motorovému vozidlu neuplatnila, pretože reálne takej niet, ak áno sú to fiktívne, nepreukázateľné, dodnes ničím neoverené, bez akéhokoľvek dokladu.

6.2.Sám žalovaný v predchádzajúcom stanovisku zo 06.12.2020 na strane 6 ods.2 jednoznačne uviedol, že nespochybňuje vlastnícke právo žalobcu HFS LIFTING SK s.r.o. Rampová 3417/6 040 01 Košice, preto je na mieste si položiť otázku, čo sleduje samotné odvolanie, ako aj ich vyjadrenia v rámci ďalšieho zbytočného zadržovania, ktoré spôsobuje neúmerne vysoké náklady a škody preukázateľnému vlastníkovi, ktoré bude musieť hradiť ten kto ich spôsobil, teda ten, kto aj cez dostatočne jasne preukázané dôkazy o vlastníctve spoločnosti HFS LIFTING SK , s.r.o. Rampová

3417/6. 040 01 Košice sa správa alibisticky. Tzv. domnelí vlastníci z Talianskej strany kupovali v priebehu cca 15 dní hore uvedené predmetné vozidlo v Taliansku od jednej a tej istej firmy, v rôznych cenových reláciách a to bez akýchkoľvek dokladov a pritom predmetné vozidlo nikdy v Taliansku nebolo. Ďalej musí byť známe MV SR, že domnelí vlastníci na opakované výzvy Slovenskej polície za účelom spresnenia identifikácie domnelých vlastníkov nepodali dodnes žiadne vysvetlenia našej polícií, žiadne informácie, ktoré by boli relevantné k možnosti tzv. domnelých vlastníkov brať v úvahu, aby ich bolo možné akceptovať v zmysle citovaného § 21 ods. 9 z. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore. Z doteraz zistených skutočností, je preukázateľné a nadmieru jasné, že vo všetkých ďalších štyroch domnelých vlastníkov a tzv. kúpnych zmluvách v Taliansku ide o preukázateľný podvod z ich strany, ničím reálne nepodložených dokladov k vlastníctvu predmetného mot. vozidla, ktoré bolo fiktívne predávané v krátkej dobe uviesť asi 15 dní 4x za rôzne ceny, bez dokladov. Ak by skutočne sa jednalo o seriózne šetrenie našej polícií, by poskytol taliansky subjekt na písomne opakované žiadosti domnelý vlastník patričné relevantné vyjadrenia z Talianskej strany.

6.3.Ďalšie zadržiavanie vozidla nad 90 dní (428 dní) je nereálne, takýto stav poškodzuje úmyselne náš slovenský subjekt? Podľa daného stavu postoj MV SR, našej polície, ktorá má chrániť a pomáhať našim občanom, našim subjektom týmto svojim postojom koná naopak a zrejme chráni iných neidentifikovaných podvodníkov v inom štáte v Taliansku, ktorí ak by skutočne takýto existovali už dávno by sa hlásili k majetku. Po 90 dňovom zadržaní už dávno vozidlo malo byť vrátené do užívania nášmu subjektu aby nevznikali zbytočné škody tak na vozidle, ako aj náklady a škody následne s tým spojené.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 v spojení s § 367 ods. 2 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), po nariadenom pojednávaní 7.4.2022 v zmysle § 385 ods.1 CSP, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. d) a h) CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

8.1.Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd dostatočne zistil skutkový stav a na základe toho dospel ku správnyom záverom a tieto správne právne posúdil.

8.2.Rozsudok súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odôvodnenie rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá zákonným kritériám požadovaným v CSP.

9.1.Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s

príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vylúčaná ako svedok, bola vylúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

9.2. Žalovaný v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod neuvádza, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

10.1. Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

10.2. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

11. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti poukazuje už len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalovaného v odvolaní.

12.1. V prejednávanej spore ide o rei vindikačnú žalobu, ktorou sa žalobca domáha vydania motorového vozidla, ktoré sa nachádza u žalovaného.

12.2. Ochrana vlastníckeho práva je subjektívnym právom vlastníka veci.

12.3. Subjektom na podanie vlastníckej žaloby je predovšetkým vlastník veci a žaloba smeruje voči tomu, kto túto vec neoprávnene zadržáva.

12.4. Žaloba na vydanie veci (reivindikačná žaloba) je žaloba, ktorou sa vlastník hmotnej veci domáha ochrany proti tomu, kto mu ju neprávom, t.j. bez právneho dôvodu zadržáva, zbavuje tak vlastníka možnosti výkonu vlastníckeho práva a zároveň mu odmieta vydať vec.

12.5. Pre úspešnosť tejto žaloby je potrebné, aby vlastník preukázal existenciu vlastníckeho práva, ďalej musí preukázať, že vec sa nenachádza v jeho faktickej moci, ale v moci inej osoby, ktorá predmetnú vec odmieta vydať, ďalej, že žalovaný vec protiprávne zadržáva, bez existencie záväzkového právneho vzťahu a má vec v čase vyhlásenia rozsudku stále u seba a preto má možnosť vydať vec vlastníkovi, ďalej, že predmetom žaloby je vec, o vydanie ktorej sa žiada.

12.6. Žalobca je povinný preukázať, že mu žalovaný neoprávnene vec aj ku dnu rozhodovania súdu zadržáva.

13.1. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, týkajúcim sa vlastníctva žalobcu k spornému motorovému vozidlu, uvedeným v bodoch 13. - 22. odôvodnenia.

13.2. Podľa § 126 Občianskeho zákonníka jedným zo základných predpokladov úspešnosti vindikačnej žaloby je preukázanie vlastníckeho práva žalobcu, ktorý sa vydania veci domáha. V rámci dokazovania žalobca preukázal, že je v súčasnej dobe vlastníkom zaisteného motorového vozidla.

13.3. Z vykonaného dokazovania (potvrdenie Okresného riaditeľstva policajného zboru v Košiciach o zaistení veci, tvrdenie strán sporu) vyplynulo, že žalovaný pri zaistení veci postupoval podľa § 21 ods.1 z. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore v znení účinnom v čase zaistenia veci, podľa ktorého policajt je oprávnený zaistiť na vykonanie potrebných úkonov vec, ak má podozrenie, že tá súvisí so spáchaním trestného činu alebo priestupku a jej zaistenie je potrebné na zistenie skutkového stavu veci alebo na rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní, alebo na rozhodnutie orgánu v konaní o priestupku alebo ak ide o vec, po ktorej pátra polícia iného štátu. Policajt neodkladne vydá osobe, ktorej bola vec zaistená, potvrdenie o zaistení veci s presným opisom veci, ktorý umožní zaistenú vec identifikovať. Zaistenie veci môže trvať najviac 90 dní, ak tento zákon neustanovuje inak.

13.4.V konaní nebola sporná ani tá skutočnosť, že zaistená vec sa nachádza na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru, ktoré ju odmietlo žalobcovi vydať.

13.5.Vychádzajúc z uvedenej skutočnosti možno konštatovať, že motorové vozidlo nebolo odovzdané príslušnému orgánu činnému v trestnom konaní, alebo orgánu príslušnému na prejednanie priestupku (§ 21 ods.2 prvá veta z. č. 171/1993 Z.z.), ani polícii iného štátu (§ 21 ods.2 druhá veta z. č. 171/1993 Z.z.). Žalovaný mal v súlade s § 21 ods.2 tretia veta z. č. 171/1993 Z.z. (ak si príslušný orgán činný v trestnom konaní, orgán príslušný na prejednanie priestupku alebo polícia iného štátu zaistenú vec neprevezme) postupovať, podľa odsekov 3 až 12 cit. ustanovenia a vec vrátiť osobe (žalobcovi), ktorej bola zaistená.

14.Žalovaný v priebehu celého konania (aj v podanom odvolaní) tvrdí, že vznikli pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí žalobcovi, pričom tieto pochybnosti odvodil od skutočnosti, že motorové vozidlo je vložené v Taliansku do medzinárodnej policajnej evidencie s názvom Centrálna lustračná konzola, Talianskou pobočnou SIRENE.

15.Podľa § 21 ods.9 z. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore ak vzniknú pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená, alebo ak si na zaistenú vec uplatní právo iná osoba, útvar Policajného zboru uloží zaistenú vec do úschovy a písomne to oznámi týmto osobám, pričom im v písomnom oznámení odporučí, aby si v lehote do 60 dní odo dňa doručenia písomného oznámenia uplatnili vlastnícke právo alebo iné právo na zaistenú vec na príslušnom súde. Osoba, ktorá si uplatnila právo na zaistenú vec na súde, je povinná v lehote podľa predchádzajúcej vety oznámiť útvaru Policajného zboru, ktorý zaistenú vec uložil do úschovy, na ktorom súde si toto právo uplatnila. Po rozhodnutí súdu o vrátení zaistenej veci oprávnenej osobe je táto povinná uhradiť útvaru Policajného zboru nevyhnutné náklady, ktoré vznikli v súvislosti s jej zaistením a úschovou, ak súd nerozhodne inak. Ak si osoba na príslušnom súde v lehote podľa prvej vety nárok neuplatnila, zaistená vec sa stáva majetkom štátu a útvar Policajného zboru ju neodkladne odovzdá ministerstvu do správy.

16.1.Odvolací súd zopakoval dokazovanie v rozsahu listinného dôkazu - úradného záznamu z č. I. 219 a posúdením tohto dôkazu podľa § 21 ods.9 z. č. 171/1993 Z. z. dospel k záveru, že žalovaný nepostupoval v súlade s citovaným ustanovením, t.j. písomne neoznámil žalobcovi (resp. právnomu zástupcovi), že zaistená vec bude uložená v úschove a nepoučil ho, aby v lehote 60 dní podal žalobu na súd na určenie vlastníckeho práva k motorovému vozidlu. Z úradného záznamu vyplýva, že informácia bola telefonická prostredníctvom splnomocnenej osoby žalobcu.

16.2.Navyše odvolací súd zastáva názor, že samotná skutočnosť, že motorové vozidlo je zapísané v medzinárodnej policajnej evidencii SIRENE nie je dôkazom o tom, zaistená vec patrí inej osobe ako žalobcovi. Žalobcovi mali byť poskytnuté dostatočné a relevantné informácie o tom, kto ďalší sa domáha vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, lebo za daného stavu žalobca si svoje vlastnícke právo k zaistenej veci ani uplatniť nemôže, lebo neexistuje ďalšia osoba, ktorá by tvrdila, že je vlastníkom motorového vozidla.

16.3.V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že plne sa stotožňuje so závermi Krajského súdu v Bratislave 7Co/218/2018-104 z 29.4.2020 uvedené v bode 36. odôvodnenia. Citované rozhodnutie však vychádza z odlišného skutkového stavu, keď vlastníctvo k motorovému vozidlu si nárokuje aj ďalšia osoba (príslušník Talianskej republiky), preto v prejednávanej veci, nie je možné ho aplikovať.

17.1.V kontexte s uvedeným možno uzavrieť, že žalovaný v rozpore s § 21 ods.1 z. č. 171/1993 Z. z. zaistil vec na dobu viac ako 90 dní, pričom táto vec nebola vydaná cudziemu štátu, je povinný podľa § 21 ods.3 vrátiť žalobcovi.

17.2.Žalovaný nepreukázal, že by postupoval podľa § 21 ods.9 z. č. 171/1993 Z. z. a svoje pochybnosti o tom, že žalobca je vlastníkom zaistenej veci neodôvodnil.

17.3.Žalovaný vec žalobcovi nevrátil a pričom ju má stále u seba, preto žaloba o vydanie veci je dôvodná a odvolací súd prvoinštančné rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

18.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

20.1.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

20.2.Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21.Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, preto žalobcovi bola priznaná proti žalovanému plná náhrada trov odvolacieho konania.

22.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).